

ARNO OP DE BRES

EEN GESPREK MET HEM IS ALS EEN OUDE MOP HOREN. JE KENT DE CLOU MAAR JE WEET DAT JE TOCH IN DE LACH ZULT SCHIETEN, WANT ZIJN WEERGALOZE VERTELTRANT MAAKT HET TELKENS OPNIEUW VERRASSEND. ARNO HINTJENS, BIJNA 67 INMIDDELS. AN ANGRY OLD MAN, OF IN ZIJN EIGEN WOORDEN, OP ZIJN NIEUWE ALBUM HUMAN INCOGNITO: *UN VIEUX MOTHERFUCKER*. DOOR LUDO DIELS

Al vanaf de vroege jaren tachtig, toen hij half Europa plat speelde met T.C. Matic, maakt Arno Hintjens in het grensgebied van rock, blues en chanson volstrekt unieke muziek die je enkel als arnoïstisch kunt kenschetsen. Wijk en wereld klinken er in door, nergens zo pregnant als op het zes jaar oude meesterwerk *BRUSSLD*. “Het is gelijk een bouillabaisse.” Een schat van een man en charmant op geheel eigen wijze. Maar in zijn teksten is hij ongenadig hard voor zichzelf, de conservatieve wereldorde en het heilloze tijdsgewricht waarin de rock de roll is verloren. Een verklaard atheïst die smeekt: *God, please exist*. “In deze tijden hoef ik niet lang te zoeken naar inspiratie, dat is het enige voordeel.”

Toen Donald Trump het onlangs bestond Brussel een hellegat te noemen, kwam Arno in opstand. Hij schreef een open brief aan de miljardair en presidentskandidaat. De Oostendenaar woont sinds jaar en dag in de inmiddels beruchte wijk Molenbeek. “We zijn hier godverdomme met ons gat in de boter gevallen, vent”, stelt hij in zijn brief die de Vlaamse krant *Het Laatste Nieuws* heeft gepubliceerd. “In gelijk welke grote Amerikaanse stad worden dagelijks meer mensen vermoord dan hier.” Maar Arno hekelt ook de rol van de internationale media in het oproepen van een verkeerd beeld van zijn Brusselse biotoop.

“Na de aanslagen in Parijs heeft men de boel goed opgefokt. Allemaal bullshit. Natuurlijk loopt er ook bij ons crapuul rond, maar vijftien procent van de mensen deugt gewoon. Opgeklopte sensatie. Ik woon er juist zo graag omdat het een borrelende *melting pot* is. Men vindt het bijna onbegrijpelijk dat er gewoon warm water uit mijn kraan komt.”

OPSTANDIG

Nee, de wereld en de muziek zijn niet meer wat ze ooit waren. Toch is Arno Hintjens allerminst een somberman voor wie vroeger alles beter was. “Mijn valies is mijn verleden. Dat draag ik altijd bij me. Met de nostalgie word ik geconfronteerd. Ik was *beautiful and fresh* in de sixties. Maar ik ben niet verbiterd. Integendeel. Mijn opa had in Oostende twee wereldoorlogen meegemaakt. Mijn vader heeft in zijn levensloop de Tweede Wereldoorlog beleefd. Mijn generatie heeft, in ons deel van Europa althans, geen oorlog gekend. Daar mogen we blij om zijn. Maar de tijden veranderen. Het conservatisme heeft ook in Europa een erectie gelijk de Eiffeltoren. Dat baart me zeker zorgen. De revolte is dood en daarmee is ook de rock 'n' roll gestorven. Opstand was toch de wezenskern van de rock 'n' roll? Het is verdwenen. Die attitude is weg. Een type als Lemmy van *Motörhead* bestaat niet meer.”

There is a time in life you have to protest, there is a time in love you have to take a rest, heet het in het lijslied *I'm Just An Old Motherfucker*, de opener van *HUMAN INCOGNITO*. “Ja, ik leef momenteel in de ruststand van de liefde. Maar dat neemt niet weg dat de liefde de belangrijkste drijfveer in het leven is. Vrouwen heb ik hoog zitten. Mannen denken dat ze alles weten, maar vrouwen begrijpen het. Ik geloof in liefde. Cynisme is de vijand. De hele wereld lijkt ondertussen in de ruststand van de liefde te verkeren. Hoewel ik beslist niet houd van rockclichés, voel ik die revolte tegen het systeem wel nog steeds in mij branden.” Lachend: “Ik wend die oproer aan om ons uit die ruststand te ontwakken. Het wordt tijd voor een *wake-up call* voor de wereld.”

LEVENDIG

HUMAN INCOGNITO is zijn meest popgevoelige album sinds het ruim twintig jaar oude *IDIOTS SAVANTS*. Slechte platen heeft hij sowieso nooit gemaakt. Arno Hintjens, zo zal ook later die avond blijken in de Muziekgieterij in Maastricht, blijft in topvorm. Hij klinkt hard, energiek en rauw, maar geeft ook zijn gevoelige kant ruim baan. Zijn versie van *Death Of A Clown* van Kinks-gitarist Dave Davies verraadt zijn schatplichtigheid aan Engeland, terwijl het feestelijk gebrachte *Les Filles Du Bord De Mer* een erbetoon is aan de Belgische volkszanger Adamo. Als gewoonlijk doet hij ook de T.C. Matic-krakers *Oh La La La* en *Putain Putain* weer dubbeldik over. Voor iemand die de rock 'n' roll heeft doodverklaard, maakt zijn optreden een verdomd levendige indruk.

Zo op tournee voelt Arno zich opperbest. Vrijwel elk jaar trekt hij door Europa, Japan en de Verenigde Staten. “We spelen in steden als New York, Washington, Los Angeles en Miami in zalen voor zo'n duizend man. In Parijs sta ik gemiddeld twee keer in de Bataclan. Ook doe ik nog steeds regelmatig festivals. Als ik dan zo naar het publiek kijk, zie ik wel dat het steeds ouder is geworden. Als ik jaren geleden iemand had gezien die er zo uitziet als ik nu met mijn grijs haar, zou ik meteen geroepen hebben: ‘Politie!’ Grijs was verdacht en rock 'n' roll jong. Dat ligt nu wel anders. Op tournee ben ik in goeden doen. Er wordt voor me gezorgd. Ook heb ik dan niet de neiging op café te gaan. Thuis wel. Dan huult mijn lever. *On the road* kan ik me dat niet permitteren, dan moet ik de energie aanwenden voor het optreden. Ik ben een gelukkig mens. Ik doe waar ik zin in heb. Ik werk altijd door en toch heb ik het gevoel nog nooit echt te hebben gewerkt.” ●